

Şiirle Gelen Adam

– S.SAMYELİ · 31 Ekim 2011

Seni sensiz yaşamak, kolay mı sanıyorsun?
Hayalimde, düşümde, uykumu bölen adam...
Sevda denen ateşte, bir sen mi yanıyorsun?
Çektiğim ıstırabı, en iyi bilen adam.

Nefes kadar yakınsın, gurbet kadar uzakta.
Deli gönlüm çırpır, aşk denilen tuzakta.
Gül kokunu ararım, gönderdiğin kazakta.
Ummadığım bir anda, zırhımı delen adam.

Aşk denilen şarabı, yüreğinden içmişim,
Çakırkeyif olmuşum, her şeyimden geçmişim.
İki cihanda seni, gönlüme eş seçmişim.
Bir çift ela göz ile, gönlümü çelen adam.

Senin ile can bulur, yüzümde gülüşlerim.
Vuslata zaman biç de, hızlansın gelişlerim.
Sandığımda hazırdır, çeyizlik gümüşlerim.
Gönlümdeki kederi, aşkıyla silen adam...

Sana olan sevdami, aşkı tatmayan bilmez.
Sensiz yıkılır dünyam, inan ki yüzüm gülmez.
Canım derim ben sana, başka hitabım olmaz.
Aldığım her nefeste, içime dolan adam.

Dokun zülfün teline, titresin o yüreğin.
Arşa aç ellerini, kabul olsun dileğin.
Bitmez bizde bu sevda, inan mahşere değin.
Acım ile ağlayıp, aşkımla gülen adam.

Mevsim hazan olsa da, yaşat bana baharı.
Birlikte söndürelim, yüreklerdeki nârı.
Gönül bahçemize hiç, yağdırmayalım karı.
Sen yaşama sebebim, kalbimi çalan adam.

Yürek hiç dayanır mı, sevdanı yitirmeye
Ant olsun ki güç yetmez, bu aşkı bitirmeye.
Ruhumu sana verdim, gel hadi götürmeye.
Bırakma ellerimi, şiirle gelen adam.